

Mál nr. 1
Leiftur/Dalvík
gegn
Stjórn KSÍ

Kæra Leifturs/Dalvíkur

Dómkröfur

Farið er fram á að dómstóllinn hnekki úrskurði stjórnar KSÍ frá 15. apríl sl. og til vara að bann þjálfarans verði einskorðað við leiki í Deildarbikarkeppninni.

Málavextir

Í leik okkar gegn Fjarðabyggð urðu okkur á slæm mistök en leikskýrslan var ranglega útfyllt af okkar hálfu. Það var hinsvegar ekki vísvitandi gert eins og KSÍ ályktar og dæmir okkur fyrir. Ekki barst kæra til aganefndar en stjórn KSÍ sá sig knúna til að fjalla um málið og dæma í því. KSÍ gat ekki útvegað tiltekna starfsmenn á leikinn og þurfti liðsstjóri okkar að hlaupa í skarðið með tilheyrandi undirbúningi sem vitanlega bitnaði á undirbúningi liðsins fyrir leikinn, þar með talið skýrslugerð. Þá teljum við gögn þau sem stjórnin byggir álit sitt á vafasöm (greinargerð dómara á leikskýrslu) og að hún taki ekki nægilegt tillit til okkar sjónarmiða.

Tilvísanir

Við vísum helst til reglugerðar KSÍ um Deildarbikarkeppnina 2005, kafla 8 um agamál, sérstaklega gr. 8.3 þar sem kveðið er á um greiningu refsinga í deildarbikarkeppninni frá landsmótum. Auk þess teljum við málsmeðferð KSÍ ekki samrýmast lögum um KSÍ 17. gr. né starfsreglum aganefndar KSÍ gr. 2.1 og 8.1 sjá einnig gr. 7.3 sömu reglu. Við vísum einnig til almennra hefða um meðferð agabrota og refsímála innan Knattspyrnusambandsins og mótmælum forsendum stjórnarinnar fyrir svo strangri refsingu.

Röksemdir

Rök KSÍ eru eingöngu þau að við höfum vísvitandi falsað leikskýrslu. Til grundvallar er lögð greinargerð dómara þar sem hann misskilur ummæli formanns okkar eða hefur þau ranglega eftir. Rök okkar eru þau að ásakanir um vísvitandi fölsun á leikskýrslu eru tilhæfulausar og í raun fáránlegar sé tekið mið af aðstæðum (nafnafölsun, kunningsskapur, tengsl o.s.frv.) Við gerðum hinsvegar alvarleg mistök og tókum á okkur ábyrgðina og mótmælum ekki hæfilegri refsingu sem til dæmis einskorðast við Deildarbikarkeppnina (sbr. reglugerð um deildarbikarkeppnina 2005), en að dæma þjálfarann í bann rúmlega 35% af öllum leikjum sem eftir eru á keppnistímabilinu er að okkar mati of strangt. Ásakanir sem felast í dómnum teljum við svo alvarlegar að þær þarfist frekari rökstuðnings við og óskum eftir rökstuðningi stjórnarinnar fyrir þeim frávikum sem hún beitir í málinu (málsmeðferð). Jafnframt bendum við á að formaður okkar var aðstoðardómari 2 á leiknum og vill láta taka framburð sinn sem slíkan jafn alvarlega og framburð aðaldómara. Að öðru leyti vísast til fylgigagna.

Gögn

Umbeðin greinargerð stjórnar okkar, lögð fram í upphafi máls (ath. lítið eitt breytt). Bréf til KSÍ vegna dómsins. Gögnin verða pósthöfð á morgun 26. apríl. Við biðjumst afsökunar á að kærán og gögnin eru ef til vill flauturslega unnin en við fengum fyrst að vita það í hádeginu í dag hjá stjórn KSÍ að kærán þyrfti að berast í dag. Reyndar er það umhugsunarvert að KSÍ skuli vera að miðla upplýsingum um málið til okkar, sjálft aðili að málinu og líka það að við skulum þurfa að faxa kærana á fax skrifstofu KSÍ. Það er enginn annars bróðir í leik.

Vitni

Helgi Indriðason, 466-1125 (661-7558), Nói Björnsson, 660-2644, Kolbeinn Arinbjörnsson 868-9213, Ásgrímur Einarsson 560-5360 vs. Jafnframt óskum við eftir því að KSÍ leggi fram þau gögn sem til eru um það hvernig stjórnarmönnum sem sátu umræddan fund (14. apríl) voru kynnt málgögnin í málinu (tölvupóstur, föx, ofl. ef til er) áður en kom til fundarins.

F.h. L/D, Helgi Indriðason.

Greinargerð KSÍ

Það er hornsteinn í starfi Knattspyrnusambands Íslands að þátttakendur komi fram af drenglyndi og sönnum íþróttanda. Í hita leiksins verður mönnum á og brjóta af sér. Þá er það í höndum aganefndar

KSÍ, ef við á, að úrskurða um viðurlög. Úrskurðir aganefndar eru endanlegir. Skjalafölsun og hvers kyns blekkingar og svik eru alvarleg brot sem heyra ekki undir aganefnd og hafna því á borði stjórnar KSÍ, en það er eitt af hlutverkum stjórnar KSÍ að líta eftir því að lög og leikreglur séu haldin (sbr. 11. lið 17. gr. laga KSÍ). Það nær til allra knattspyrnuleikja og knattspyrnustarfsemi innan vébanda KSÍ. Það er sá reginmunur á ákvörðun stjórnar KSÍ og aganefndar að ákvörðun stjórnar KSÍ má kæra til dómstóls KSÍ ef hlutaðeigandi telur á sér brotið. Það er mikilvægur réttur, sér í lagi í stærri og alvarlegri brotum.

Á fundi stjórnar KSÍ 14. apríl sl. lágu frammi ótvíræð gögn þess efnis að Saso Durasovic, leikmaður KS, lék með Leiftri/Dalvík í deildarbikarkeppni KSÍ 18. mars sl. gegn Fjarðarbyggð án þess að nafn hans kæmi fram á leikskýrslu. Í hans stað var skráður í byrjunarlið Kolbeinn Arinbjarnarson sem kom ekki við sögu. Þessu var ekki mótmælt af hálfu Leifturs/Dalvíkur en borið við að um mistök hafi verið að ræða.

Stjórn KSÍ taldi að þjálfara Leifturs/Dalvíkur hafi verið kunnugt um að Saso Durasovic væri ekki skráður leikmaður Leifturs/Dalvíkur og að nafn hans væri ekki á leikskýrslunni sem hann ritaði. Það er almennt viðurkennt að það er á ábyrgð þjálfara að skipa keppnislið félags hverju sinni. Þjálfara Leifturs/Dalvíkur mátti vera ljóst að ekki var rétt staðið að málum og því var leynt að ólöglegur leikmaður tók þátt í leiknum.

Til bókar var fært í fundargerð stjórnar KSÍ 14. apríl sl.:

“Í Deildarbikar KSÍ hafa komið upp tvö tilfelli þar sem ólöglegur leikmaður hefur leikið án þess að nafn hans kæmi fram á leikskýrslu. Í stað nafns hans hefur verið ritað nafn annars manns. Félögin sem í hlut eiga hafa staðfest þetta og bera fyrir sig að um mistök hafi verið að ræða.

Allt bendir hins vegar til þess að um vísitandi brot hafi verið að ræða og er samþykkt að beita þjálfara í báðum tilfellum viðurlögum enda um alvarleg brot að ræða, þ. e. skjalafölsun.

A) Eftir leik Leifturs/Dalvíkur og Fjarðarbyggðar í deildarbikarkeppni KSÍ 18. mars sl. kom í ljós að Leiftur/Dalvík hefði skráð Kolbein Arinbjarnarson á leikskýrslu þrátt fyrir að hann tæki ekki þátt í leiknum. Hið sanna er að Saso Durasovic lék leikinn og var nafn hans ekki skráð á leikskýrsluna. Saso var á þeim tíma leikmaður KS.

Sakir þessa var ákveðið að úrskurða, í samræmi við greinar 4.3.4 og 4.4.4 í Reglugerð KSÍ um knattspyrnumót, Nóa Björnsson þjálfara Leifturs/Dalvíkur í tveggja mánaða leikbann, nánar tiltekið frá 14. apríl til og með 13. júní. Jafnframt er félagið sektað um 30.000 kr.”

Virðingarfyllt,
f. h. stjórnar KSÍ,
Geir Þorsteinsson,
framkvæmdastjóri

Úrskurður dómstóls KSÍ

Ár 2005, laugardaginn 14. maí, kl. 20.00 er dómþing í Knattspyrnudómstóli KSÍ háð af Hilmarí Gunnlaugssyni dómara að Lagarási 4, Egilsstöðum. Fyrir er tekið mál nr. 1/2005, Leiftur/Dalvík gegn stjórn KSÍ. Enginn er mættur í réttinn. Í málinu er kveðinn upp svofelldur dómur:

I.

Mál þetta var mótttekið af skrifstofu KSÍ 25. apríl 2005. Kærandi er Leiftur/Dalvík, kt. 530302-2530, Sundlaug Dalvíkur, Dalvík. Kærði er stjórn KSÍ, kt. 700169-3679, Íþróttamiðstöðinni Laugardal, Reykjavík. Málinu var úthlutað undirrituðum dómara í dómstól KSÍ þann 2. maí sl.

Dómkröfur

Kærandi krefst þess að dómstóllinn hnekki úrskurði stjórnar KSÍ frá 14. apríl sl. þar sem Nói Björnsson þjálfari kæranda var úrskurðaður í tveggja mánaða leikbann frá 14. apríl til og með 13. júní auk þess sem kærandi var dæmdur til greiðslu sektar að fjárhæð kr. 30.000.

Til vara krefst kærandi þess að formaður félagsins verði dæmdur í bann í stað þjálfara.

Til þrautavara krefst kærandi þess að bann þjálfarans verði einskorðað við leiki í Deildarbikarkeppninni.

Kærði krefst sýknu af kröfum kæranda.

II.

Þann 2. maí var kærða gefinn vikufrestur til að skila greinargerð og var henni skilað þann 9. maí. Málið var þingfest þann 11. maí og fóru vitnaskýrslur og aðalmeðferð fram þann 13. maí. Að þeim loknum var málið dómtekið.

Kærandi heldur því fram, að stjórn KSÍ hafi ekki verið heimilt að taka þá ákvörðun sem hún tók á grundvelli þeirrar málsmeðferðar sem málið fékk. Telja þeir að fara hafi átt eftir ferli því sem almenn agabrot og refsímál fá innan KSÍ. Þá telur kærandi að enginn ásetningur hafi verið til að fremja brot það sem úrskurður kærða lýtur að. Aðalkröfu sína um sýknu styður kærandi við 17. gr. laga um KSÍ og greina 2.1., 8.1. og 7.3. í starfsreglum aganefndar KSÍ.

Varakröfu sína styður kærandi þeim rökum að formaður félagsins hafi átt að annast umsýslu og undirbúning fyrir leikinn, en vegna aðstæðna er séu á ábyrgð KSÍ hafi hann þurft að gerast starfsmaður leiksins og því ekki ritað undir leikskýrsluna, eins og ella hefði gerst. Því hafi þjálfarinn neyðst til að rita undir hana.

Þrautavarakröfu sína styður kærandi að nokkru sömu rökum og aðalkröfu, þ.e. að ekki hafi verið um ásetningsbrot að ræða og refsing sé allt of ströng. Vísar kærandi til ákvæða kafla 8 í reglugerð um Deildarbikarkeppnina 2005, einkum 8.3. Þá vísaði kærandi í málflytningu til reglugerðar um innanhússknattspyrnu til hliðsjónar.

Kærði heldur því fram, að atvik málsins séu með þeim hætti að þau ættu ekki undir aganefnd eins og reglur séu í dag á Íslandi. Þá séu ekki fordæmi fyrir því að stjórn KSÍ kæri einstök félög fyrir dómstól KSÍ. Stjórn KSÍ hafi það hlutverk að líta eftir því að lög og leikreglur KSÍ séu haldin, sbr. 11. tl. 17. gr. laga KSÍ. Kærði telur að með því að taka ákvörðun af stjórn í stað þess að vísa máli til aganefndar, sé m.a. verið að gæta að réttaröryggi þolanda, þar sem unnt sé að skjóta ákvörðun stjórnar til dómstóls KSÍ.

Kærði telur gögn málsins ótvíræð varðandi það að tiltekinn leikmaður KS lék með Leiftri/Dalvík í leik gegn Fjarðabyggð án þess að vera skráður á leikskýrslu. Það sé þjálfarans að ákveða hverjir skipi keppnislið hverju sinni. Þjálfarinn hafi ritað leikskýrslu og því hafi honum verið það ljóst að ólöglegur leikmaður tók þátt í leiknum og að verið væri að leyna því.

III. Niðurstaða

Í máli þessu er bæði deilt um það, hvort stjórn KSÍ hafi verið heimilt að kveða upp úrskurð í málinu og um innihald þess úrskurðar. Þykir rétt að víkja fyrst að heimild stjórnar KSÍ til að úrskurða í máli þessu.

Gera verður þá kröfu að ákvæði laga eða reglugerða, sem samþykkt hafa verið af knattspyrnuþingi, séu skýr um heimildir kærða til að kveða upp úrskurði þar sem ákveðnar eru refsingar.

Af hálfu kærða er byggt á því að heimild fyrir úrskurði kærða sé í 11. tl. 17. gr. laga um KSÍ. Greinin er svofelld:

"Starfssvið stjórnar KSÍ er

...

11. að líta eftir því, að lög og leikreglur KSÍ séu haldin,..."

Í 13. tl. sömu greinar segir hins vegar að innan starfssviðs kærða sé að skera úr ágreiningi um knattspyrnumál.

Skýra verður 3. gr. laga um dómstól KSÍ svo að kærði geti skotið málum til dómsins. Þá er ljóst að unnt er að skjóta málum til aganefndar KSÍ, sbr. m.a. grein 2.1. í starfsreglum aganefndar KSÍ. Fyrir liggur að lið það sem lék umræddan leik við kæranda, hefði getað skotið málinu til dómstóls KSÍ.

Í ljósi þessa þykir rétt að skýra ákvæði 13. tl. laga KSÍ svo, að þar sé stjórn falið að úrskurða um ágreining á milli annarra aðila, sem vísað hafi verið þangað af aðilum, en ekki um ágreining sinn við aðra, jafnvel þó eftirlit kærða skv. 11. tl. hafi leitt í ljós brot á reglum KSÍ.

Í 4. kafla reglugerðar KSÍ um knattspyrnumót er að finna heimild til að beita viðurlögum þeim sem kærandi var beittur í þessu máli. Eru atvik því ekki það óvenjuleg, að ekki sé gert ráð fyrir þeim í reglum KSÍ, heldur þvert á móti skýrar reglur um viðurlög við brotum sem þessum. Þar sem viðurlög sem aganefnd KSÍ getur beitt virðast tæmandi talin í starfsreglum aganefndar KSÍ, og þar sem einungis er fjallað um dómstól KSÍ í 4. kafla reglugerðarinnar, auk umfjöllunar um úrskurðarvald dómara leiks vegna ástandsbrota, þá þykir ekki unnt að skýra ákvæði 4.3. í reglugerð KSÍ um knattspyrnumót öðruvísi en svo, að þar sé verið að fjalla um viðurlög sem dómstóll KSÍ eða áfrýjunardómstóll geti einir ákveðið. Sama gildir um 4. tl. ákvæðis 4.4 í sömu reglugerð.

Á það verður fallist með kærða að kærandi hefur ríkari málskotsrétt þar sem um úrskurð stjórnar KSÍ er að ræða en ekki aganefndar KSÍ. Það breytir því þó ekki, að hefðbundið ferli kærumála eru dómstigin tvö hjá KSÍ. Áður hefur verið vikið að því að ef lið það sem kærandi lék við hefði látið málið til sín taka, þá hefði málið farið til dómstóls KSÍ. Telja verður eðlilegt að sama gildi, þegar stjórn KSÍ lætur mál sig varða, einkum þegar um brot er að ræða sem tekið er á í reglum KSÍ. Þá verður að líta til þess, að engar málsmeðferðarreglur eru fyrirbyggjandi um meðferð mála fyrir stjórn KSÍ og að um þungbæra refsingu var að ræða. Breytir þar engu þó kæranda hafi verið gefinn kostur á að skila kærða greinargerð áður en kærði úrskurðaði í málinu. Af gögnum málsins verður ekki séð að málflytningur hafi farið fram fyrir kærða, áður en kærði tók ákvörðun sína.

Af framansögðu leiðir, að ekki verður fallist á það með kærða, að til staðar sé skýr heimild fyrir stjórn KSÍ til að taka málið upp að eigin frumkvæði og kveða upp í því úrskurð um jafn viðamiklar refsingar og um ræðir í máli þessu. Kærði fékk vitneskju um málsatvik þegar eftir að hinum kærða leik lauk og því verður ekki séð að hinn skammi kærufrestur laga um dómstól KSÍ eigi að leiða til annarrar niðurstöðu.

Verður hinn kærði úrskurður því felldur úr gildi.

Hilmar Gunnlaugsson, dómari í Knattspyrnudómstól KSÍ, kveður upp dóm þennan.

Dómsorð

Úrskurður stjórnar KSÍ um að Nói Björnsson þjálfari meistaraflokks Leifturs/Dalvíkur skuli sæta tveggja mánaða leikbanni og að Leiftur/Dalvík skuli greiða kr. 30.000 í sekt er felldur úr gildi.

Hilmar Gunnlaugsson

Áfrýjun stjórnar KSÍ

Stjórn Knattspyrnusambands Íslands, kt. 700169-3679, Laugardalsvelli, Laugardal, 104 Reykjavík, áfrýjar hér með dómi dómstóls KSÍ í máli nr. 2/2005: Leiftur/Dalvík gegn stjórn KSÍ, sem kveðinn var upp laugardaginn 14. maí 2005, til áfrýjunardómstóls KSÍ í samræmi við 1. mgr. 11. gr. laga um dómstóla KSÍ.

Málflutningsumboð

Ég undirritaður, Steinar Þór Guðgeirsson hrl., flyt mál þetta fyrir hönd stjórnar Knattspyrnusambands Íslands, Laugardalsvelli, Laugardal, 104 Reykjavík.

Dómkröfur

Áfrýjandi gerir aðallega þær dómkröfur að hinum áfrýjaða dómi verði hnekkt og að ákvörðun áfrýjanda frá 14. apríl 2005, þar sem Nói Björnsson þjálfari Leifturs/Dalvík var settur í tveggja mánaða leikbann, nánar tiltekið frá 14. apríl til og með 13. júní og félagið sektað um kr. 30.000,- verði staðfest.

Til vara er þess krafist að ákvörðun áfrýjanda varðandi sekt Leifturs/Dalvíkur að fjárhæð kr. 30.000,- verði staðfest.

Málsatvik

Málsatvik máls þessa eru með þeim hætti að eftir leik Leifturs/Dalvíkur og Fjarðarbyggðar í deildarþrikarkeppni KSÍ þann 18. mars. sl. kom í ljós að Leiftur/Dalvík hafði skráð leikmanninn Kolbein Arinbjarnarson á leikskýrslu í byrjunarlið og það þrátt fyrir að hann tæki með engum hætti þátt í leiknum. Hið sanna er að leikmaðurinn Saso Durasovic lék leikinn í stað Kolbeins Arinbjarnarsonar en nafn hans var ekki skráð á leikskýrsluna, sbr. dskl. nr. 5. Sasa Durasovic var á þeim tíma leikmaður KS.

Þegar ofangreint kom í ljós óskaði Knattspyrnusamband Íslands með tölvupósti dags. 22. mars., sbr. dskl. nr. 6, eftir skýringum frá Leiftri/Dalvík vegna ofangreinds. Greinargerð og skýringar komu frá Leiftri/Dalvík sem er á ódagsettu bréfi, sbr. dskl. nr. 7.

Með tölvupósti ódags., sbr. dskl. nr. 9, óskaði Knattspyrnusamband Íslands eftir skriflegri greinargerð frá þjálfara Leifturs/Dalvíkur varðandi ágreiningsefnið og barst sú greinargerð með bréfi dags. 12. apríl 2005, sbr. dskl. nr. 10.

Þegar allt ofangreint var upplýst tók stjórn KSÍ á fundi sínum dags. 14. apríl sl. ákvörðun um að setja þjálfara Leifturs/Dalvíkur í tveggja mánaða leikbann, nánar tiltekið frá 14. apríl til og með 13. júní. Jafnframt var félagið sektað um kr. 30.000,-.

Var ákvörðun þessi síðan kærð til dómstóls KSÍ með kæru ódags., sem móttækin var þann 25. apríl 2005. Dómstóll KSÍ kvað síðan upp dóm í málinu þann 14. maí sl. sem nú er áfrýjað.

Varðandi önnur málsatvik er vísað til gagna málsins og hins áfrýjaða dóms.

Mótmæli við niðurstöðu hins áfrýjaða dóms

Að mati áfrýjanda gætir töluverðs misskilnings í hinum áfrýjaða dómi varðandi grundvallaratriði máls þessa og þeirra laga og reglugerða er hinn áfrýjaði dómur vísar til og túlkar í dómsniðurstöðu sinni.

Í upphafi niðurstöðukafla hins áfrýjaða dóms gætir nokkurs óskýrleika að mati áfrýjanda, en áfrýjandi telur skýrt miðað við gögn málsins að í máli þessu er deilt um það hvort stjórn KSÍ hafi verið heimilt að ákveða að setja þjálfara Leifturs/Dalvíkur, Nóa Björnsson í tveggja mánaða bann og sekta félagið um kr. 30.000,-. Ekki er deilt nema að mjög litlu leyti um innihald þeirrar ákvörðunar enda nær kröfugerð kæranda fyrir dómstól KSÍ aðallega til þess að fella niður ákvörðun stjórnar KSÍ og þar á því byggt að stjórn KSÍ hafi ekki verið heimilt að taka þá ákvörðun sem hún tók. Ekki er gerð nein krafa um styttingu á banni þjálfarans né sekt félagsins að öðru leyti. Í varakröfu kæranda fyrir dómstól KSÍ, er þess krafist að formaður félagsins taki út bannið í stað þjálfarans og í þrautavarakröfu er þess krafist að bann þjálfarans verði einskorðað við leiki í deildarbikarkeppni KSÍ. Er nauðsynlegt að mati áfrýjanda að þessi atriði liggi skýrt fyrir.

Áfrýjandi mótmælir harðlega túlkun hins áfrýjaða dóms að skýra verði 3. gr. laga um dómstól KSÍ svo að áfrýjandi geti skotið málum til dómstólsins. Í 3. gr. laganna segir: "Rétt til kæru hefur hver sá, **einstaklingur** og **félag**, sem misgert er við og hagsmuni hafa af niðurstöðu máls." Telur áfrýjandi að orðalag þessarar greinar sé svo skýrt að ekki sé með nokkrum hætti hægt að túlka það svo rúmri lögskýringu að einstaklingur og félag geti átt við Knattspyrnusamband Íslands, en stjórn KSÍ fer með æðsta vald sambandsins á milli þinga.

Hér ber að gagnálykta frá 3. gr. laganna þannig að knattspyrnusambandið geti með engum hætti skotið málum til dómstóls KSÍ og kært aðildarfélög sín til dómstólsins. Eru enda engin fordæmi fyrir slíku og áratuga venja innan Knattspyrnusambands Íslands að stjórn þess tekur ákvarðanir varðandi knattspyrnumál á Íslandi. Þeir aðilar, einstaklingar eða félög, geta skotið þeim ákvörðunum til dómstóls KSÍ til endurskoðunar ef þeir telja á sér brotið.

Varðandi fullyrðingar hins áfrýjaða dóms varðandi aganefnd KSÍ verður fjallað nánar hér síðar í greinargerð þessari.

Hinn áfrýjaði dómur telur síðan að fyrir liggi að það lið sem lék umræddan leik hefði getað skotið málinu til KSÍ. Það er að hluta til rétt en á það verður að minna að í deildarbikarkeppni KSÍ eiga við aðrar reglur en varðandi Íslandsmót og bikarkeppni þegar snýr að því að ekki þarf að kæra til dómstóls KSÍ þegar lið er skipað ólöglegum leikmönnum. KSÍ tekjur sjálft til skoðunar slík mál og úrskurðar hvort leikmaður hafi verið ólöglegur og þá dæmir leikinn tapaðan 0-3 ef um slíkt er að ræða, sbr. ákvæði 10.2 í reglugerð um deildarbikarkeppni KSÍ.

Þeirri túlkun hins áfrýjaða dóms, að 13. tl. 17. gr. laga um KSÍ sem fjallar um að það sé innan starfssviðs áfrýjanda að skera úr ágreiningi um knattspyrnumál, nái aðeins yfir ágreining milli annarra aðila en KSÍ er mótmælt. Er ekkert sem styður þá túlkun hins áfrýjaða dóms, hvorki í lögunum sjálfum né reglugerðum heldur þvert á móti er ljóst að mati áfrýjanda að stjórn KSÍ getur þurft að skera úr alls kyns ágreiningsmálum sem upp koma, bæði milli félaga, einstaklinga, félaga og KSÍ o.s.frv. og takmarkast það úrskurðarvald alls ekki við að um sé að ræða málefni sem aðrir aðilar en KSÍ deila um.

Sú fullyrðing hins áfrýjaða dóms, að ekki þyki unnt að skýra ákvæði 4.3. og 4. t.l. ákvæðis 4.4. í reglugerð KSÍ um knattspyrnumál, en þar eru að finna þau ákvæði er áfrýjandi vísaði til við ákvörðun sína sem um er deilt í máli þessu, öðruvísi en svo, að þar sé verið að fjalla um viðurlög sem dómstóll KSÍ eða áfrýjunardómstóll geti einir ákveðið, stenst engan veginn að mati áfrýjanda.

Hinn áfrýjaði dómur byggir þessa afstöðu sína á því að einungis sé fjallað um dómstól KSÍ í 4. kafla reglugerðarinnar auk úrskurðarvalds dómara leiks vegna ástandsbrota.

Er hér um misskilning að ræða af hálfu hins áfrýjaða dóms.

Í fyrsta lagi nægir að vísa beinlínis í 10. t.l. ákvæðis 4.4. sem er einmitt undir 4. kafla reglugerðarinnar en þar segir orðrétt: 'KSÍ **ákveður** og annast innheimtu sektarfjár og sér um að greiða til viðkomandi aðila'. Ekki er nóg með að vísað sé til KSÍ í 4. kafla reglugerðarinnar heldur er þar jafnframt vísað til úrskurðarvalds mótanefndar KSÍ sbr. 8. t.l. ákvæðis 4.4. reglugerðarinnar. Telur áfrýjandi að fyrrnefnd fullyrðing hins áfrýjaða dóms hljóti að byggjast á misskilningi eða að hinn virðulegi dómstóll hafi ekki kynnt sér efni reglugerðarinnar að öllu leyti.

Í öðru lagi væri sú málsmeðferð að KSÍ þurfi að kæra öll meint brot á reglugerðinni til dómstóls KSÍ, sem hinn áfrýjaði dómur byggir á, fráleit að mati áfrýjanda og í engu samræmi við áratugavenju í slíkum málum. Hvernig mætti það vera ef KSÍ þyrfti alltaf að kæra félög til dómstóls KSÍ ef t.d. félag vanrækir að skrá úrslit sem varðar sektum kr. 100 á leik, sbr. 7. t.l. ákvæðis 4.4. eða það farist fyrir að félag skipi boltakrakka í leikjum meistaraflokks sem varðar sekt að fjárhæð kr. 6.000,- sbr. 6. t.l. o.s.frv. Hér væri gengið allt of langt að mati áfrýjanda enda væri slíkt í engu samræmi við gildandi reglugerðir og áratuga framkvæmd.

Í þriðja lagi telur áfrýjandi að það hafi aldrei nokkurn tímann verið vilji eða tilgangur þeirra laga og reglugerða er Knattspyrnusamband Íslands byggir á að dómstólar KSÍ skuli í raun fara með slík mál. Hér væri fótunum hreinlega kippt undan hinu ríka eftirlits- og agahlutverki sem Knattspyrnusamband Íslands gegnir gagnvart aðildarfélögum sínum og það hlutverk fært yfir til dómstóls KSÍ, sem með engum hætti getur talist hlutverk dómstólsins heldur fyrst og fremst hlutverk Knattspyrnusambands Íslands og hefur svo verið frá stofnun þess.

Áfrýjandi fellst á þá niðurstöðu hins áfrýjaða dóms að mál þetta geti ekki fallið undir aganefnd KSÍ og vísast þar til rökstuðnings hins áfrýjaða dóms varðandi þann þátt málsins enda telur áfrýjandi að mál þetta sé þannig vaxið að áfrýjandi hafi fulla heimild til ákvörðunartöku og þar af leiðandi sé hægt að kæra þá ákvörðun til dómstóls KSÍ.

Fullyrðing hins áfrýjaða dóms að telja verði eðlilegt að þegar stjórn KSÍ lætur mál sig varða að þá verði málið að fara til dómstóls KSÍ, einkum þegar um brot er að ræða sem tekið er á í reglum KSÍ er hafnað af hálfu áfrýjanda. Það hreinlega liggur í augum uppi að stjórn KSÍ þarf að taka ýmsar þær ákvarðanir og lætur mál sig varða með ýmsum hætti og hefur gert allt frá stofnun og er fráleitt að telja að slík mál beri að fara með til dómstóls KSÍ í hvert sinn eins og áður hefur verið rakið.

Hugleiðingum hins áfrýjaða dóms varðandi að engar málsmeðferðarreglur séu fyrirbyggjandi um meðferð mála fyrir stjórn og að af gögnum málsins verði ekki séð að málflutningur hefði farið fram fyrir kærða áður en hann tók ákvörðun sína er mótmælt. Hér hlýtur að gæta misskilnings hjá hinum áfrýjaða dómi. Stjórn KSÍ er með engum hætti dómstóll eða dómsvald heldur fer stjórn KSÍ með æðsta vald í málefnum knattspyrnusambandsins á milli knattspyrnuþinga og er hlutverk stjórnarinnar margþætt. Væri afar óeðlilegt að mati áfrýjanda að hafa einhverjar formbundnar málsmeðferðarreglur þegar málefni knattspyrnuhreyfingarinnar eru rædd á fundum stjórnar KSÍ, hvað þá heldur að þar eigi að fara fram einhver sérstakur málflutningur tiltekinna aðila þegar ákvarðanir eru teknar. Hins vegar má benda á að áfrýjandi gætti þess að allir aðilar þessa máls kæmu að athugasemdum sínum og sjónarmiðum, eins og gögn málsins bera glögglega með sér og var því ákvörðun þessi tekin að vel skoðuðu máli af hálfu áfrýjanda.

Að endingu gerir áfrýjandi verulega athugasemd við orð hins áfrýjaða dóms varðandi að hinn skammi kærufrestur laga um dómstól KSÍ eigi ekki að leiða til annarrar niðurstöðu. Þess ber hér að geta að þegar skoðuð eru ákvæðin um 5 daga kærufrest frá atvikum máls að þá er augljóst að með engum hætti er hægt að fallast á niðurstöðu hins áfrýjaða dóms um að stjórn KSÍ beri að kæra allar sínar

ákvarðanir til dómstóls KSÍ. Ljóst má vera að hér er um mjög stuttan kærufrest að ræða og ef það hefur verið vilji laga- og reglugerðarvaldsins að haga þessu með þeim hætti er hinn áfrýjaði dómur nefnir, þá hefði kærufrestur verið mun lengri eða miðast við þegar KSÍ fékk vitneskju um mál, enda ljóst að eftirlits- og agahlutverk KSÍ væri ekkert ef slíkar reglur giltu. Er í hæsta máta óeðlilegt að hinn áfrýjaði dómur einskorði sig bara við vitneskju áfrýjanda í þessu tiltekna máli en athugi ekki að með slíkri niðurstöðu setur hann fordæmi hvernig eftirlits- og agahlutverki KSÍ sé háttáð, en það verður nánast að engu ef niðurstaða hins áfrýjaða dóms stendur í máli þessu enda ógjörningur fyrir KSÍ að sinna því hlutverki sínu ef KSÍ er alltaf bundið af hinum stutta 5 daga kærufresti.

Það væri óþolandi ef aga- og eftirlitsvald KSÍ væri bundið við 5 daga og opnaði á þann möguleika að aðilar innan knattspyrnusambandsins gætu sammælt um hluti sem engan veginn standast lög eða reglugerðir KSÍ og ef ekki upplýsist um vísitandi blekkingar eða brot aðildarfélaga sambandsins innan 5 daga þá væri fallið niður hið veigamikla eftirlits- og agavald KSÍ.

Telur áfrýjandi að útilokað sé að túlka lög og reglugerðir KSÍ með þessum hætti enda augljóslega ekki tilgangur þeirra á nokkurn hátt. Gæti slíkt haft ófyrirsjáanlegar afleiðingar í för með sér og opnað fyrir þann möguleika að aðildarfélög gætu þannig rýrt traust og gildi knattspyrnunnar í landinu.

Eins og að ofan hefur verið rakið telur áfrýjandi að túlkun og niðurstaða hins áfrýjaða dóms sé nánast að öllu leyti röng eða byggð á röngum forsendum og því beri að hnekkja niðurstöðu hans.

Málsástæður og lagarök fyrir aðalkröfu

Til viðbótar þeim málsástæðum er áfrýjandi hefur rakið varðandi mótmæli sín við niðurstöðu hins áfrýjaða dóms byggir áfrýjandi á því að hinn áfrýjaði dómur hefði átt að sýkna áfrýjanda af kröfum kæranda fyrir dómstól KSÍ sökum aðildarskorts varðandi þann þátt málsins er varðar ákvörðun áfrýjanda um að setja Nóa Björnsson þjálfarar Leifturs/Dalvíkur í tveggja mánaða bann. Það liggur fyrir að bann þetta beinist að Nóa Björnssyni sem þjálfara og hefði hann þurft að kæra þann þátt málsins og láta málið til sín taka fyrir dómstól KSÍ. Það gerði hann ekki heldur er kærandi málsins aðeins Leiftur/Dalvík en aðeins hluti ákvörðunar áfrýjanda snýr að félaginu og því kemur aðeins sektarákvörðun áfrýjanda til skoðunar hér í þessu máli.

Áfrýjandi byggir jafnframt á þeirri málsástæðu að hann hafi haft fulla heimild til að taka þá ákvörðun er hann tók þann 14. apríl sl. og mál þetta snýst um. Grundvallaratriðið í máli þessu er auðvitað að stjórn KSÍ fer með æðsta vald í málefnum knattspyrnusambandsins milli knattspyrnuþinga eins og segir í 1. mgr. 14. gr. laga um KSÍ en Knattspyrnusamband Íslands er æðsti aðili um öll knattspyrnumál á Íslandi eins og segir í 1. gr. laganna.

Starfsvið stjórnarinnar er enda margþætt eins og kemur fram í 17. gr. laganna og er talið þar upp í 14 töluliðum og er alls ekki um tæmandi talningu að ræða. Varðandi það mál sem hér er til skoðunar vísar áfrýjandi í fyrsta lagi til 11. tl. 17. gr. laganna en þar er kveðið á um það með skýrum hætti að stjórn KSÍ ber að líta eftir því, að lög og leikreglur KSÍ séu haldin. Er þessi heimild höfð hér nokkuð víðtæk enda nauðsynlegt svo stjórn KSÍ geti sinnt því mikilvæga hlutverki sínu að taka á þeim málefnum sem upp koma og geta varðað brot og hvers konar lögum og reglugerðum er sambandið hefur sett og jafnframt taka á málefnum sem andstæð eru andá þróttta eins og blekkingar, svik, fölsun, óíþróttamannsleg hegðun, mútur o.fl.

Er síðan þetta eftirlits- og agavald styrkt með ákvæði 13. tl. 17. gr. laganna sem segir að stjórn KSÍ skeri úr um ágreining um knattspyrnumál.

Telur áfrýjandi að þessi tilteknu ákvæði séu skýr og skorinorð og veiti svo ekki verði um villst, stjórn KSÍ heimild til að taka þá ákvörðun er tekin var sem mál þetta snýst um. Í 18. gr. er síðan fjallað um hvaða nefndir stjórn KSÍ skipar og síðan er fjallað í 19. gr. laganna um reglugerðarvald stjórnarinnar.

Þegar öll ofangreind laga- og reglugerðarákvæði eru skoðuð í heild sinni er ljóst að stjórn KSÍ fer með æðsta vald í málefnum Knattspyrnusambandsins og hefur mikið eftirlits- og agavald í málefnum sambandsins og gagnvart aðildarfélögum sínum enda hlutverk Knattspyrnusambandsins m.a. að hafa yfirstjórn allra íslenskra knattspyrnumála sbr. a. liður 1. mgr. 4. gr. laganna.

Þessu til viðbótar má vísa til þess að bæði alþjóða Knattspyrnusambandið (FIFA) og Knattspyrnusamband Evrópu (UEFA) hefur lagt ríka áherslu á það við Knattspyrnusambönd aðildaríkjanna að taka til skoðunar og hafa ríkt eftirlit með framgangi knattspyrnunnar í hverju landi fyrir sig, þannig að tekið sé á þeim málum af festu sem upp koma og geta varðað brot á sönnum íþróttaanda.

Er það og hefur verið um áratugaskeið hornsteinn í starfi Knattspyrnusambands Íslands að allir þátttakendur íþróttarinnar komi fram af drenglyndi og sönnum íþróttaanda. Í hita leiksins verður mönnum á að brjóta af sér með einhverjum hætti og getur það brot bæði falið í sér skýrt brot á tilteknu ákvæði laga eða reglugerða KSÍ eða anda þeirra. Öll slík mál koma til skoðunar hjá stjórn KSÍ sem fer með æðsta vald sambandsins og hefur ávallt verið talið að stjórn sambandsins geti tekið mál upp sem varða öll þau málefni, sem upp koma varðandi knattspyrnuna á Íslandi. Er síðan öllum aðildarfélögum og einstaklingum, sem telja að á rétti sínum sé brotið varðandi hvers kyns ákvarðanir sem teknar eru af Knattspyrnusambandinu heimilt að kæra þær ákvarðanir eða önnur atvik til dómstóls KSÍ og gæta þar réttars síns. Er þetta fullkomlega eðlileg málsmeðferð enda ekki hægt að horfa framhjá þeirri staðreynd að mikilvægt er að hafa virkt eftirlits- og agavald innan sambandsins enda óþolandi ef aðildarfélög sambandsins gætu skaðað ímynd knattspyrnunnar.

Hefur þetta grundvallaratriði í starfsemi Knattspyrnusambands Íslands verið viðurkennt í áratugi og með vilja og vitund allra aðildarfélaga sambandsins.

Málsástæður og lagarök fyrir varakröfu áfrýjanda

Komist áfrýjunardómstóll KSÍ að þeirri niðurstöðu að stjórn KSÍ hafi skort heimild til að taka þá ákvörðun sem tekin var þann 14. apríl 2005 er á því byggt að sektarákvörðun áfrýjanda gagnvart stefnda sé að fullu gild. Það kemur skýrt fram í 10. tl. ákvæðis 4.4. að það sé KSÍ sem ákveði sektarfjárhæðir og telur áfrýjandi að þessi heimild sé skýr og með engum hætti hægt að fullyrða að slíka ákvörðun sektarfjárhæða beri að kæra til dómstóls KSÍ eða að einhver annar aðili taki slíkar ákvarðanir.

Gögn

Meðfylgjandi eru öll gögn málsins sbr. 3. mgr. 11. gr. laga um dómstóla KSÍ.

Áskilnaður

Áfrýjandi áskilur sér rétt til að leggja fram frekari gögn, fjalla nánar um málsatvik og málsástæður þær er liggja fyrir í málinu eða munu liggja fyrir ásamt því að byggja á nýjum málsástæðum ef tilefni gefst til, eða nýjum lagarökum.

Virðingarfyllst,

Steinar Þór Guðgeirsson hrl.

Úrskurður áfrýjunardómstóls KSÍ

Ár 2005, þriðjudaginn 7. júní, kl. 17:00 er dómþing áfrýjunardómstóls Knattspyrnusambands Íslands háð á skrifstofu Lögmannna Laugardal, Laugavegi 182, Reykjavík, af Sigurði G. Guðjónssyni, Guðmundi Péturssyni og Vilhjálmi H. Vilhjálmssyni. Fyrir er tekið mál nr. 1/2005, stjórn KSÍ gegn Leiftri/Dalvík. Mættir eru Steinar Þór Guðgeirsson hrl. fyrir hönd áfrýjanda og Friðgeir Sigurðsson hdl. fyrir hönd stefnda.

Dómur

I.

Mál þetta dæma Sigurður G. Guðjónsson, Guðmundur Pétursson og Vilhjálmur H. Vilhjálmsson. Hinn áfrýjaða dóm kvað upp Hilmar Gunnlaugsson dómari við dómstól Knattspyrnusambands Íslands þann 14. maí 2005.

Steinar Þór Guðgeirsson hrl. áfrýjaði máli þessu þann 20. maí 2005 og gerir þessar kröfur fyrir hönd áfrýjanda:

Aðallega að hinum áfrýjaða dómi verði hnekkt og að ákvörðun áfrýjanda um leikbann Nóa Björnssonar þjálfara Dalvíkur/Leifturs frá 14. apríl til og með 13. júní 2004 og sekt stefnda að fjárhæð kr. 30.000 verði staðfest. Til vara að ákvörðun áfrýjanda um að sekta stefnda um kr. 30.000,00 verði staðfest. Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms auk miskabóta að fjárhæð kr. 200.000 og málskostnaðar að fjárhæð kr. 300.000.

II.

Málavextir eru þeir að í leik stefnda og Fjarðabyggðar í deildarbikarkeppni Knattspyrnusambands Íslands þann 18. mars 2005 notaði stefndi leikmann KS, Saso Durasevic að nafni, þó svo að á leikskýrslu væri tilgreint nafn Kolbeins Arinbjarnarsonar. Dómari leiksins Ásgrímur Einarsson áritaði leikskýrsluna um það að samkvæmt samtali við formann stefnda, Helga Indriðason, hefðu menn vitað af þessu fyrir leikinn, sem þýðir að leikskýrslan hefur verið vísitandi rangt útfyllt. Þann 22. mars 2005 óskaði mótastjórn áfrýjanda eftir skýringum stefnda á því hvers vegna leikskýrslan hafði ekki verið rétt útfyllt. Frestur til andsvara var veittur til kl. 16:00 þriðjudaginn 29. mars 2005. Jafnframt var tilgreint í tölvupóstinum hvaða viðurlögum það gæti varðað samkvæmt reglugerð áfrýjanda um knattspyrnumót að nota ólöglega skipað lið og/eða fylla leikskýrslur ranglega út. Stefndi svaraði fyrirspurn þessari með ódagsettu bréfi Helga Indriðasonar, formanns stefnda. Formaður stefnda viðurkennir þar að stefndi hafi notað Saso Durasevic í stað Kolbeins Arinbjarnarsonar og að Saso Durasevic hafi á þeim tíma ekki verið löglegur með liði hans, en mótmælir að leikskýrslan hafi verið vísitandi rangt útfyllt. Af greinargerð formanns stefnda verður helst ráðið að framkvæmd leiks stefnda og Fjarðarbyggðar hafi ekki verið í samræmi við 9. gr. reglugerðar áfrýjanda um deildarbikarkeppnina, þar sem hann hafi orðið að taka að sér starf aðstoðardómara á leiknum til þess að tryggja að hann færi fram. Af þessum sökum hafi ekki gefist tími né tækifæri til að hafa leikskýrsluna rétta.

Með tölvupósti dagsettum 1. apríl er stefnda tilkynnt að Fjarðarbyggð teljist hafa unnið leikinn 3-0, samkvæmt reglugerð um deildarbikarkeppni karla. Síðan segir í tölvupóstinum:

„Varðandi þann þátt sem snýr að meintri fölsun á leikskýrslu þá verður því máli vísað til stjórnar KSÍ.“

Með ódagsettum tölvupósti til stefnda óskaði áfrýjandi eftir skriflegri greinargerð þjálfara stefnda um ástæður þess að leikskýrslan frá leik stefnda við Fjarðarbyggð hafi verið röng. Stefndi fékk frest til greinargerðar til kl. 10:00 fimmtudaginn 14. apríl. Greinargerð barst frá þjálfara stefnda, Nóa Björnssyni, þann 12. apríl 2005. Í greinargerð sinni vísar þjálfarinn að mestu til framangreindrar ódagsettrar greinargerðar formanns stefnda varðandi ástæður þess að ákveðið hafi verið að nota Saso Durasevic í stað Kolbeins Arinbjarnarsonar, sem skráður var á leikskýrsluna.

Áfrýjandi ákvað á fundi sínum þann 14. apríl 2005 að úrskurða Nóa Björnsson þjálfara stefnda í leikbann frá 14. apríl til og með 13. júní og sektaði stefnda um kr. 30.000. Var stefnda tilkynnt ákvörðun þessi með bréfi dagsettu 15. apríl 2005. Ekki var þess getið í tilkynningu áfrýjanda að úrskurðarpolar ættu málsskotsrétt, sem þó verður að telja eðlileg og sjálfsögð vinnubrögð af hálfu áfrýjanda.

Með bréfi dagsettu 16. apríl á Dalvík, sem sent var áfrýjanda og móttekið af honum þann 22. apríl 2005, tilkynnir stefndi að hann uni ekki ákvörðun áfrýjanda og óskar eftir því að áfrýjandi vísi málinu til dómstóls Knattspyrnusambands Íslands.

Með ódagsettri kæru, sem móttekin var þann 25. apríl 2005 af skrifstofu Knattspyrnusambands Íslands skaut stefndi ákvörðun áfrýjanda til dómstóls Knattspyrnusambands Íslands. Í niðurlagi kærunnar er beðist velvirðingar á því að hún sé flauturslega unnin og því kennt um að stefndi hafi fyrst í hádeginu daginn sem kæraran var útbúin fengið að vita að kærufrestur rynni út þann sama dag. Í kærunni er þess krafist að dómstóll Knattspyrnusambands Íslands hnekki úrskurði stjórnar Knattspyrnusambands Íslands frá 15. apríl sl. (sic) og til vara að bann þjálfarans verði einskorðað við leiki í deildarbikar-keppninni. Þó að nafn Nóa Björnssonar þjálfara stefnda hafi ekki verið tilgreint sérstaklega í kærunni ásamt nafni stefnda, verður engu að síður að líta svo á, eins og máli þessu er háttað, að hann hafi átt og eigi aðild að málskotinu til dómstóls Knattspyrnusambands Íslands.

III.

Óumdeilt er að í leik stefnda við lið Fjarðabyggðar í deildarbikarkeppni Knattspyrnusambands Íslands í knattspyrnuhúsinu Boganum á Akureyri þann 18. mars 2005 lék í treyju nr. 3 í liði stefnda leikmaður að nafni Saso Durasevic. Saso Durasevic hafði ekki leikheimild með stefnda umræddan dag, þar sem

ekki hafði verið tilkynnt um félagsskipti hans til stefnda úr KS. Auk þess var nafn Saso Durasevic ekki að finna á leikskýrslu, sem undirrituð er af fyrirliðum og forráðamönnum liðanna fyrir leik. Samkvæmt leikskýrslunni tilkynntu fyrirliði og forráðamaður stefnda að í treyju nr. 3 léki Kolbeinn Arinbjarnarson. Þetta gerðu forsvarsmenn stefnda þrátt fyrir að þeir vissu að Kolbeinn Arinbjarnarson myndi ekki geta mætt til leiks. Með vísan til þessa og áður nefndrar áritunar dómara leiksins á leikskýrsluna, sem ekki hefur verið hnekkt er það niðurstaða dómsins að forystumenn stefnda hafi brotið gegn 3. lið gr. 4.3. reglugerðar KSÍ um knattspyrnumót. Skiptir engu máli í þessu sambandi þó undirbúningur KSÍ fyrir leik stefnda og Fjarðarbyggðar hafi ekki verið eins og best verður á kosið um kappleiki.

Áfrýjandi er æðsti aðili varðandi framkvæmd allra knattspyrnumála hér á landi sbr. 1. gr. laga um Knattspyrnusambands Íslands. Ber áfrýjanda m.a. samkvæmt 11. tl. 17. gr. laganna, að líta eftir því, að lög og leikreglur KSÍ séu haldin. Meðal þeirra laga sem hér er átt við er reglugerð um deildarbikarkeppni KSÍ 2005. Í 6. gr. reglugerðar þessara er kveðið á um, að henni til fyllingar séu knattspyrnulögin og reglugerð KSÍ um knattspyrnumót. Í 4. kafla reglugerðar KSÍ, sem ber yfirskriftina „Mótmæli, kærur, viðurlög og sektir“ er kveðið á um viðurlög við því að nota ólöglega skipað lið, vísitandi rangfærslu leikskýrslna, sektir og innheimtu sekta sbr. liði 3 og 4 í gr. 4.3. og liði 3, 4 og 10 í gr. 4.4.

Af ákvæðum þessum leiðir, að áfrýjanda ber að fylgjast með framkvæmd allra knattspyrnumóta og beita þá viðurlögum, sem brotlegir gerast, nema refsivaldið sé sérstaklega skilið undan valdsviði áfrýjanda. Því er ekki til að dreifa varðandi brot stefnda og starfsmanns hans Nóa Björnssonar á reglum deildarbikarkeppni KSÍ 2005.

Með vísan til þess sem að framan greinir er ákvörðun áfrýjanda frá 14. apríl 2005 staðfest varðandi leikbann Nóa Björnssonar. Sekt Leifturs/Dalvíkur þykir hæfilega ákveðin kr. 24.000.

Dómsorð

Leikbann Nóa Björnssonar þjálfara Leifturs/Dalvík er staðfest. Stefndi Leiftur/Dalvík greiði sekt til áfrýjanda að fjárhæð kr. 24.000.

F.h. Áfrýjunardómstóls KSÍ
Sigurður G. Guðjónsson.
Guðmundur Pétursson.
Vilhjálmur H. Vilhjálmsson.